

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 7/14
Luksemburg, 22 stycznia 2014 r.

Wyrok w sprawie C-270/12
Zjednoczone Królestwo / Parlament i Rada

Uprawnienie Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych do podejmowania w nadzwyczajnych sytuacjach środków interwencyjnych na rynkach finansowych państw członkowskich w celu ograniczenia lub zakazania krótkiej sprzedaży jest zgodne z prawem Unii

Wykonywanie tego uprawnienia, które uzależnione jest od spełnienia licznych kryteriów i przesłanek określających zakres działania Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych nie podważa systemu przekazywania uprawnień ustanowionego traktatem FUE

W 2012 r. Unia Europejska przyjęła rozporządzenie mające na celu zbliżenie przepisów dotyczących krótkiej sprzedaży w kontekście kryzysu finansowego¹. Krótka sprzedaż jest praktyką polegającą na sprzedaży aktywów i papierów wartościowych, które w chwili zawarcia umowy sprzedaży nie są własnością sprzedającego, w celu osiągnięcia zysku ze spadku ich ceny. Celem rozporządzenia jest w szczególności zapobieżenie, aby w przypadku zakłócenia rynków finansowych cena instrumentów finansowych nie spadała w sposób niekontrolowany w wyniku krótkiej sprzedaży.

Rozporządzenie zostało przyjęte na podstawie art. 114 TFUE, który pozwala na przyjmowanie środków dotyczących zbliżenia ustawodawstw koniecznych do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Artykuł 28 rozporządzenia wyposaża Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) w określone uprawnienia interwencyjne. Tak więc EUNGiPW może przyjmować akty prawnie wiążące dotyczące rynków finansowych państw członkowskich Unii w przypadku, gdy istnieją zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.

W maju 2012 r. Zjednoczone Królestwo wniosło do Trybunału Sprawiedliwości skargę o stwierdzenie nieważności art. 28 rozporządzenia. Zjednoczone Królestwo podnosi między innymi, że EUNGiPW przyznano szerokie uprawnienia dyskrecyjne o charakterze politycznym z naruszeniem zasad prawa Unii dotyczących przekazywania uprawnień. Zjednoczone Królestwo utrzymuje także, że art. 114 TFUE nie stanowi odpowiedniej podstawy prawnej dla przyjęcia przepisów zawartych w art. 28 rozporządzenia.

W wydanym dzisiaj wyroku Trybunał stwierdził w pierwszej kolejności, że art. 28 rozporządzenia nie przyznaje EUNGiPW żadnego niezależnego uprawnienia wykraczającego poza zakres uprawnień powierzonych tej instytucji w chwili jej utworzenia². Trybunał podkreślił także, że wykonywanie uprawnień, o których mowa w tym przepisie, uzależnione jest od spełnienia licznych kryteriów i przesłanek, które określają zakres działania EUNGiPW.

Po pierwsze bowiem EUNGiPW jest uprawniony do przyjęcia środków, o których mowa w zaskarżonym przepisie tylko wówczas, gdy wspomniane środki stanowią ochronę przed zagrożeniem dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86, s. 1).

² Zob. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331, s. 84).

całego systemu finansowego Unii lub jego części, przy czym istnieją skutki transgraniczne. Poza tym każdy środek przyjęty przez EUNGiPW jest poddany warunkowi, że żaden właściwy organ krajowy nie podjął środków w celu ochrony przed zagrożeniem lub też jeden lub większa liczba właściwych organów podjęła środki, które nie stanowią adekwatnej ochrony przed tym zagrożeniem.

Po drugie EUNGiPW bierze pod uwagę stopień, w jakim środki te (i) stanowią znaczącą ochronę przed zagrożeniem dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego Unii lub (ii) znacznie zwiększają zdolność właściwych organów do monitorowania tego zagrożenia. EUNGiPW musi także zapewnić, aby przyjęte przez niego środki nie stwarzały ryzyka arbitrażu regulacyjnego i nie miały niekorzystnego wpływu na efektywność rynków finansowych, w tym nie powodowały ograniczenia płynności na tych rynkach ani niepewności wśród uczestników rynku, które byłyby niewspółmierne do korzyści płynących z tego środka.

Trybunał wskazał ponadto, że EUNGiPW jest zobowiązany do konsultowania się z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego i – w stosownych przypadkach – z innymi odpowiednimi organami. Poza tym, EUNGiPW powinien powiadomić właściwe organy o środku, jaki proponuje przyjąć. Zadaniem EUNGiPW jest także przegląd środków w odpowiednich odstępach czasu (nie rzadziej niż co trzy miesiące), tak że mają one charakter wyłącznie czasowy. Ponadto, szczegółowe ramy uprawnień interwencyjnych przyznanych EUNGiPW podkreśla uprawnienie Komisji do przyjmowania aktów delegowanych, określających kryteria i czynniki, które właściwe organy i EUNGiPW mają wziąć pod uwagę decydując o przypadkach, w których występują określone niekorzystne zdarzenia lub okoliczności oraz zagrożenia dla rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego Unii.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że **uprawnienia przysługujące EUNGiPW są ściśle ograniczone i mogą podlegać kontroli sądowej w świetle celów określonych przez organ delegujący**. Trybunał z powyższego wywiódł, że **uprawnienia te są zgodne z traktatem FUE**.

W drugiej kolejności Trybunał zaznaczył, że ponieważ traktat FUE wyraźnie pozwala organom i jednostkom organizacyjnym Unii na wydawanie aktów o zasięgu ogólnym, EUNGiPW także jest upoważniony do wydawania tego rodzaju aktów.

W trzeciej kolejności Trybunał stwierdził, że art. 28 rozporządzenia nie podważa systemu przekazywania uprawnień ustanowionego traktatem FUE. W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że przepisu tego artykułu, który przyznaje EUNGiPW określone uprawnienia decyzyjne w dziedzinie wymagającej szczególnej wiedzy fachowej i technicznej, nie można rozpatrywać odrębnie. Przeciwnie, przepis ten należy rozumieć jako stanowiący część całości przepisów, których celem jest nadanie właściwym organom krajowym oraz EUNGiPW uprawnień interwencyjnych w celu ochrony przed niekorzystnymi zmianami zagrażającymi stabilności finansowej w ramach Unii i mogącymi prowadzić do spadku zaufania rynków. W tym celu organy te powinny mieć możliwość nakładania czasowych ograniczeń na krótką sprzedaż określonych aktywów finansowych lub zawieranie umów dotyczących swapów ryzyka kredytowego w celu utrzymania stabilności finansowej w ramach Unii.

W czwartej kolejności Trybunał zauważył, że art. 114 TFUE nie przewiduje, że środki podjęte przez prawodawcę Unii na podstawie tego artykułu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do państw członkowskich. W tym kontekście Trybunał wyjaśnił, że poprzez przyjęcie art. 28 rozporządzenia prawodawca Unii zamierzał przewidzieć odpowiedni mechanizm pozwalający EUNGiPW w ostateczności i w bardzo szczególnych okolicznościach na przyjęcie środków mających zastosowanie w całej Unii, które w stosownym przypadku mogą przybrać formę decyzji skierowanych do określonych podmiotów na rynkach finansowych. Ponadto, celem art. 28 rozporządzenia jest w rzeczywistości, zgodnie z art. 114 TFUE, zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących nadzoru nad określoną liczbą papierów wartościowych i kontroli w określonych sytuacjach pewnych transakcji handlowych, których przedmiotem są wspomniane papiery wartościowe. Podobnie, uprawnienia przewidziane w art. 28 rozporządzenia mają na celu, zgodnie z art. 114 TFUE, usprawnienie

warunków ustanowienia i funkcjonowania wewnętrznego rynku finansowego. W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że art. 114 TFUE stanowi odpowiednią podstawę prawną dla przyjęcia art. 28 rozporządzenia.

Ponieważ wszystkie zarzuty podniesione przez Zjednoczone Królestwo zostały oddalone, Trybunał oddalił skargę w całości.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106